

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1891.

41de Aargang.

Pavemagten og det almindelige Frafald fra Kristi Kirke.

(Af P. A. Nielsen.)

(Fortsat fra Side 7.)

„Her er Visdom! Hvo, som har Forstand, beregne Dhrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er seks hundrede tresindsthve og seks.“ (Lab. 13, 18.) Hos Joderne, Grækerne og Romerne havde et Bogstab tillige en Talværdi, og Tallet i et Navn var Summen af de enkelte Talværdier, Bogstaverne repræsenterede. Da nu Dhret, som for sagt, betegner baade det hedeniske og det pavelige Rom, finde vi ogsaa begge Retninger repræsenterede i Betegnelsen. Kejser Nero — der virkelig repræsenterede Hedenstabet Morke og Grusomhed — bar Navn eller Titel af „Neron Daisar Rom,“ hvilket strevet paa hebreisk udgjor i Tal 666. (Se „Bibelsk Realordbog“ ved Prof. C. A. Holmboe, Side 313).

Ligeledes se vi Paven som Repræsentant for den antikritistelige Bevægelse, og hans Navn og Titel, der udtrykker hans Magts Tendents, nemlig: „Bacrius Filie Dei“ (det er: Guds Sons

Bifar), hvilket i Romertal udgjor 666. (Se „Skandinaviens Stjerne,“ 33te Aargang, Side 5). Hvor mærkelige og betegnende ere ikke disse historiske Kjendsgjerninger, som tilfulde bekræfte Profetiens bogstavelige Opfyldestje. Det er betegnende, at Dhrets Navns Tal udgjor 666, idet det siges, at Antallet af kristne Sekter snart har naaet dette Tal.

Om vi forstaa Profeterne ret, ville vi komme til Kundskab om, at de opfyldes indtil de mindste Enkeltheder, idet Profeterne vare Guds Mund til Folkene, og saaledes have talt Herrens Ord. Profeten Daniel siger: „Da vilde jeg gjerne have Vished angaaende det fjerde Dyr, som var anderledes end alle de Andre, meget forsødeligt.“ Vi ville fornemmelig omtale Profetien om det „lille Horn,“ hvilket repræsenterer den Magt, Paven sit i verdselig Henseende, som Konge over et Land — Kirkestaten — saa vel som i aandelig

Henseende. Da Pavedommet var kommet til Udvilling, forenedes Pavens aandelige Magt med Stillingen som verdslig Fyrste. Kirkestatens Oprindelse striver sig fra den franse Konge Pipin den Lille, der Aar 755 gav Paven den Del af Exarchatet, som han havde frataget Longobarderne. Dertil fojedes i Aaret 1053 Hertugdommet Benevent, og i Aarei 1155 den toskanske Marqrevinde Mathildes Landomraader. I Aaret 1348 kjøbtes Avignon, og i det 16de Aarhundrede tilknyttedes efterhaands Ravenna, Bolagna, Aucona og Ferrara. Det pavelige Exarchat, Longobardernes Rige og den romerske Stat vare de tre Riger („Horn“) som opstiftes for Paven (det „lille Horn“), og som et Bidnesbyrd om sit Overherredomme over disse Riger, bærer Paven en tredobbelt Krone. Maar ved en Paves Kroning Kardinalen sætter den tredobbeltte Krone paa hans Hoved tiltaler han ham, som folger: „Modtag denne Krone, smykket med tre Kroner, og glem aldrig, at Du er Kongers og Fyrsters Fader, Verdens højeste Dommer og vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Bikar paa Jorden.“ (Se »Conformity of Popery and Paganism« og »Kirkelig Statistik« af Prof. J. F. Hagen, Side 41). Det lille Horn havde „Øje,“ som „Mennekesøjne“ og „en Mund, som talede store Ting.“ Bisseligt have Paverne talt store Ting, og sikkertlig have de været aarvaagne og med List saa vel som Magt udvidet og besæt deres Herredomme.

Apostelen Paulus belærte de Hellige om det store Frafaal og Pavedommet i følgende Ord: „Lader Ingen bedrage Eder, i nogen Maade, thi først (for Jesu Kristi Tilkommelse) maa jo Frafalder komme, og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Son (Paven), han, som modsætter og op-

hojer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være en Gud. (2 Thess. 2, 3—4). Hvor bestemte ere ikke disse Ord, og hvor bogstavelig ere de ikke opfylde. Lord Anthony Puccy tiltalte Paven i det femte lateranske Raad saaledes: „Synt af din guddommelige Majestæt forfører mig ikke lidet; thi jeg er ikke uvidende om, at al Magt, baade i Himmelten og paa Jorden, er Dig given, og at i Dig opfyldes det profetiske Ord om, at alle Jordens Konger skal tilbede og tjene Kongernes Konge.“ En Præst tiltalte Paven i det fjerde lateranske Raad saaledes: „Du er vor Hyrde, vor Læge, fort sagt, en anden Gud paa Jorden.“ En anden Præst kaldte ham: „Loven af Juda Stamme, den lovede Frelser.“ Pave Leo XII undertegnede sig: „Den allerhøjeste Pave og Fader i Kristus.“ Over en af Portene i Rom staar at læse: „Paul III pontifex opt. maxim. in terris deus,“ det er: „Paul III, Upperstepræst, den Bedste, den Største, og Gud paa Jorden.“ Ja, det er blevet sagt: „Paven er Alt i Alle og over Alle, saa at Gud selv og Paven, Guds Bikar, er et Kirkeraad.“ „At føre Krig imod Paven er at føre Krig mod Gud, estersom Paven er Gud, og Gud er Paven.“ (Mororis Historie).

Hvem var nu dette Menneske, som antog saadanne Titler? Apostelen Paulus kalder ham „det Syndens Menneske, Fordærvelsens Son,“ og vi se af Pavernes Handlinger, hvor betegnende Navnene vare. Om Pave Leo X, der er kendt fra den Lutheriske Reformation, hedder det: „Bel kunde han ikke i Ugudelighed maale sig med adstillinge af hans nærmeste Førgjængere, da han hverken var saa ryggeslos en Morder og Hørkarl som Alexander VI, eller saa

aabenbar en Røver og Slagsbrøder som Julius II, men dog troede han næppe paa en levende Gud og brod sig kun om Kristendom, for saa vidt den kunde indbringe ham Penge." (J. T. A. Tangs Bibelhistorie, Side 108.) Denne Pave, sjælt han erklærede Bibelen for en Fabel og Novelle, folgte til samme Tid Shyndsvorladelse for Penge, saa en Horkarl for sekts, og en Morder for otte Dukater kunde tilslætte sig Shyndsvorladelse. Som den bekjendte Alstadskrammer Texel sagde: „Naar Peugene i Kisten flinger, straks Sjælen ud af Skjærsilden springer." Hvor forbauende er det ikke at betragte en Mand, et synligt og ugadeligt Menneske, udgive sig for at være „en Gud," og blive tilbedet af Folk og Nationer. Bar dette ikke i Sandhed at bespotte „Guds Navn og hans Paulun, og dem, som bo i Himlen?" (Aab. 13, 6).

I Aaret 1492 blev Alexander VI Pave ved at kjøbe Kardinalernes Stemmer, et Afskum, der solede sig i alle Laster og skæde intet Middel, hverken Gift eller Snigmord, for at styrte mægtige og hederlige romerske Familjer og udphydre Italiens Fyrster til Fordel for sine Sonner, som han havde med Friller, trods Colibatet. Han var tillige bestyldt for Blodskam mod sin egen Datter. En af hans Sonner, som tidligere havde myrdet en Broder, blev ved en Fejtlagelse ogsaa sin Faders Morder, idet han døde efter at have myrdt en Gift, som havde været bestemt til en Kardinal. Saa vidt efter Historiens Beretning. (Se „Melbhes Fortællinger af Kirkehistorien," 2det Bind, Side 172). Vi skulle endnu kun henvisse til, hvad der berettes om Pave Johannes XIII. Enevoldus siger: „Denne Pave var det græsdeligste Monstrum (Uhyre) og stammeligste Menneske, der nogensinde har været til. Han

levede aabenbar i Hør, besatte sig med Trolddom og var en Meneder, Røver og Morder." Paa Grund af skæffelige Forbrydelser, der shnes at være alt for ghjælige at nævne, domtes han, ved den thyske Kejser Otto I Bistand, fra sin Bærdighed som Pave Aar 963, men da Kejseren Aaret efter trak sin Arme fra Rom, benyttede den assatte Pave Lejligheden til atter at blive Pave ved at løve Romerne Gunst og Gave, om han ved deres Bistand atter blev Pave. Han gjorde et Opraab til at befri de kejserlige Troppe og løvede dem Kirkens Slatte, om de kunde dræbe Kejseren og den af ham indsatte Pave. Romerne gjorde ogsaa et Hørjog, men blev aldeles slaade. „Ikke længe derefter," siger Enevoldus videre, „blev Efsaven indladt i Rom ved hjælp af sine Maitresser, der vare af de fornemste romerske Familjer." Herpaa tog den af Kejser Otto indsatte Leo VIII Flugten og drog til Kejseren. Den gjenindsatte Pave Johannes lod en Diafons højre Haand hugge af, og en anden Embedsmand lod han sjære Tungen, Næsen og to Hingre af, som en Straf for deres Insubordination. Derpaa lod han et Synodus sammenkalde, ved hvilket de samme Biskopper, som forhen havde fordomt ham, erklærede ham for retmæssig Pave og samtidig fordomte Leo VIII, i Overensstemmelse med katolsk Sædvane, at fordomme Modparten. Imidlertid samlede Kejser Otto sin Arme og drog atter til Rom, men forinden omkom den ugadelige Pave, idet han bedrev Hør med en anden Mands Hustru. (Se „Enevolds Tidsregister," 2den Part, Side 323—327).

Historikeren Melbhe siger: „Paverne havde tidligere været i de Stores Hænder, der indsatte og assatte dem, som

de vilde, og som Folge heraf havde man i det 10de Aarhundrede set en Røkke af de usleste Mennesker som Paver. Alskens Hør, Gudsbespottelse og Mord hørte til Dagens Orden ved det pavelige Hof. Da saaledes al, endog udvortes, Belanstændighed var borte, maatte Romerne anraabe den verdslige Øvrighed om Hjælp mod Uvæsenet, og da var det, at Kejser Otto I paa Opsfordring kom til Rom og sikrede den borgerlige Orden, og han erholdt herfor Privilegium for sig og sine Efterfølgere paa Tronen, at besætte den pavelige Stol." (Fortællinger af Kirkehistorien, 2det Bind, Side 1). Pave Sergius III, der Aar 905 blev Pave, havde en Maitresse ved Navn Marozia, hvis Moder Theodora, en fornem romersk Dame, ligeledes var en løsagtig og fræk Kvinde. Enevoldus siger om dem: „Hun og hendes Datter regjerede alle Ting efter deres eget Behag, og da endog Paverne levede paa et stammelig Vis med dem, saa maatte de ikke alene rette sig efter disse Kvinders Vilje, men de satte ogsaa Paverne af og ind, ligesom de behagede.“ (Enevolds Tidsregister, 2den Part, Side 311). At ikke alene Paven — men hele Kirken var besmitten, og gav alle Nationer at drifte „af sit Vorgeries giftige Vin,“ bevidner den engelske Kirkes Homilier, som siger, at „Lægfolk og Geistlige, Lærde og Ulærde, Mænd, Kvinder og Born, i alle Sekter og Klasser i den ganske Kristenhed, have været nedsfunkne i det mest vederstygge-lige Afguderi i et Tidssrum af 800 Aar eller længere.“

Det vil være forgjæves at paastaa, at den katholske Kirke var Kristi sande Kirke. I den Opsfordring, som udstedtes til den tydste Kejser Otto I om at komme den „hellige“ katholske Kirke til Hjælp, hedder det: „Staa op, højædle Kejser, thi Kirken synger, den forgaar,

de Gode blive undertrykte, og de Onde tage Overhaand. Retfærdighed forsvinder, og Ugudelighed bliver holdt i Øre; Vanstro ophøjes og sættes i Øykens Skjød. Kom til Hjælp o Kejser. Den hellige, almindelige Kirke anraaber Dig som dens Beskjærmer med indtrængende Bon.“ („Melbyes Kirkehistorie,“ 2det Bind, Side 207.) Pave Stefanus VI, der paa et kritisk Tidspunkt i Pavedommets Historie, Aar 896, var blevet Pave, lod den forrige Pave Formosis afdøde Legeme grave op, og efter at have forhaanet og lemlestet Liget lod han det kaste i Tiberfloden. Marsagen til denne Fremsærd var, at Formosi havde været ham i Vejen for paa et tidligere Tidspunkt at blive Pave. Han annullerede ligeledes alle Formosis Forordninger og ordinerede alle dem paanh, som Pave Formosi havde ordineret, og lod endvidere en affat Pave Constantin ilde nedhandle. Han lod Øjnene udstikke paa ham, og til sidst lod han ham ifølge Beretningen brænde. Nogle af hans Tilhængere lod han Tungen skære af, foruden anden Grumhed, som han beviste.“ (Se „Enevolds Tidsregister,“ 2den Part, Side 249 og 305.)

Naar vi betragte alt dette, hvorledes kan Nogen da tenke, at Myndigheden til at præsidere over Kirken og forvalte alle Kirkens Affærer kan have været givet saadanne ugudelige Mænd? Selv katholske Skribenter have skrevet, at der ikke fandtes nogen retskaffen Pave i Tidssrummet 872—1049, fra Pave Johannes VIII til Pave Leonem IX, i hvilken Tidsperiode der havde været henved halvtredsindstyve Paver og Enevoldus talder disse Paver „de stammeligeste Uhryer,“ og siger, at der næppe fandtes et Skin af noget Godt ved en Eneste af dem. Alligevel vilde de holdes for Kristi Statholdere og

søgte at udøve den største Mhndighed, endog imod Konger og Fyrster. Overalt blev de lideligste, ugudeligste, de ubueligste og mest vankundige Mennesker bestykkede til præstelige Embeder med en omfattende Mhndighed. Fraadseri, Drukkenstab, Horeri, Gjerrighed og andre Laster vare ganske sædvanlige blandt den Tids Gejstlighed. Af denne Grund er det ikke at undres over, at man fandt disse og andre Laster at gaa i Svang blandt det menige Folk. (Se „Enevolds Tidsregister,” 2den Part, Side 341).

„Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen og udsiret med Guld og med Edelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vedersthggheder og hendes Horeries Urenhed.“ (Aab. 17, 4). „Paverne ere klædte i purpurrød Kappe og Hat og violette Stromper, naar de forrette Tjeneste i Ornat, og de ere prydede med Guld og Edelstene, holdende ghylde Bægre i deres Hænder.“ (Kirkeelig Statistik, Side 40). Paa en Medalje, præget i Rom af pave Leo XII Aar 1825, var Pavens Billede paa den ene Side og paa den anden en Kvindes — med en Skaal i sin Haand — siddende paa Jordkloden. Apostelen skriver: „Og paa hendes (Skjogens) Pande var strevet et Navn: Hemmelighed! Babylon den store, en Moder til Skjoger og al Vedersthgghed paa Jorden.“ (Aab. 17, 5). Romerkirken benævner sig selv paa Tridents-Conciliet: »Romana ecclesia Aliarum omnion Mater et Magistra,« det er: „Romerkirken, Alles Moder og Hærsterinde.“ Romerkirken beholdt sit Maal — Universalerredomme — for Øje. pave Pius VII strev Aar 1805: „Vi besinde os i en saa ulykkelig, for Kristi Brud fornedenrende Tilstand, at Kirken ikke formaar at anvende sine

helligste Grundsætninger om Udøvelsen af Straf mod Kirkens rebelleste Fjender.“ Romerkirken betragter de hætterske Pande, som tilhorende den „hellige,“ katholske Kirke, naar Alt kommer til Alt, og Hætterne som rebelleste Undersætter.

„Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod; og jeg forundrede mig, da jeg saa hende, med en stor Forundering.“ (Aab. 17, 6.) Ved at betragte Historien se vi, at den ganske Kristen-dom aldeles paa hedensk Bis er udbredt ved thrauniss Magt og Grujomheder af enhver Art, der overgik ofte selv de mest hedenske Folkesærds Barbari. Vi ville i Korthed citere, hvad der findes som Annærfning til Aab. 17, 6 i »The Cottage Bible:« Ifølge nogle Beregninger lede 200,000 Hættere — anderledes troende end de katholske Præster — Marthrdoden i syv Aar under pave Julian. Ikke mindre end 100,000 blev myrdede i Frankrig i løbet af tre Maaneder. Af Valdenterne blev der myrdet omtrent en Million. Paa mindre end 30 Aar foranledigede Jesuiterne et lignende Antals Landflygtighed og Drab. Under Hertugen af Alba blev 36,000 henrettede ved Sværd. 150,000 omtom under Inquisitionen. Hertil kommer den store Mængde, som ere fængslede, landsforviste, flygtede, fultede ihjel, levende begravne, levende brændte, druknede, kvalte, snigmyrdede, levende indmurede osv., som Historiestriverne ingen nojagtige Beretninger have om. Det hele Antal, som under Navn af Hættere ere myrdede under Pavedømet, anslaas til circa halvtreds sythe Millioner. Vi ville citere Dan. 7, 25. 26: „Og han skal tale Ord imod den Højeste, og undertrykke den Højestes Hellige, og tænke paa at forandre Tider og Lov, og de skulle gives

i hans Haand indtil en Tid og Tider og en halv Tid. Derefter skal Netten sættes, og man skal fratauge ham hans Magt, for at ødelægge og tilintetgøre den indtil Enden." (Se Aab. 13, 5; 12, 6. 14; Dan. 12, 7.) En Tid (360 Aar), Tider (720 Aar) og en halv Tid (180 Aar) — ialt 1260 Aar. Pavenes specielle verdslige Magt som Fyrste over Kirkestaten fratages ham fuldstændig i Aaret 1870, idet den sidste Levning af Kirkestaten inddroges under Italien. Skjont Pavemagten svækkedes under Revolutionen og Kejser Napoleon I, se vi dog Paven i Aaret 1849, efter at han ved de Franskes Hjælp var igjen indsat i sine forrige Rettigheder, tage grusom Hævn over sine Modstandere, men da senere den ene Stat løsrev sig efter den anden, nyttede hverken pavelige Indsigler eller Banstraaler. Paven, Hs. Hellighed i Rom, var og blev afmægtig i statslige Anliggender; kun hans Kirkelige Magt blev tilbage.

De mærkværdige Profetier af Apostelen Johannes om Pavedommet opfyldes for vore Øyne. Ingen har kunnet udlægge dem uden at have ramt „den hellige katholske (ø: almindelige) Kirke," og det er intet Under, at man lige fra Begyndelsen har villet forklare Johannes Åabenbaringsbog, der saa tydelig vidner om Trafaldet fra Jesu

Kristi sande Kirkes Organisation. Men taakket være Herren, at en lysere og bedre Tid skulde oprunde. Jesu Kristi Kirke skulde efter oprettes paa Jordens for medelst Gjengivelsen af Præstedommets og det evige Evangelium, som derefter skulde forkyndes for „alle Slegter og Stammer og Tongemaal og Folk," (Aab. 14, 6), og dette har fundet Sted, idet Kirken — efter at Præstedommets Myndighed ved de fordums Apostle Peter, Jakob og Johannes var beseglet paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder — blev organiseret i Fahette i Staten New-York den 6te April 1830. Fra Pavemagtens fuldstændige Oprettelse ved Kejser Tocas Edikt i Aaret 607 og til Kirkens Gjenoprettelse i Aaret 1830 er usjagtig 1260 Maaneaar (jodisk Tidsregning), benævnt i Profetien ved Dage. Evangeliets Budbævere ere nu udsendte, og de forkynde for Nationerne: Frygter Gud og giver ham æren, thi hans Doms Time er nær; og tilbeder den, som har gjort Himmelens og Jordens og Havets og Vandenes Kilder. (Se Aab. 14, 7.) Apostelen Johannes priser dem salige, som adlyde Guds aabenbarede Ord, idet han siger: „Salig er den, som læser, og de, som høre Profetiens Ord og bevare det, som er skrevet." (Aab. 1, 3.)

„Den hellige Kjortel“ i Trier.

Under store Højtideligheder pakkede man den 5te Oktober i Trier den hellige Kjortel sammen og lagde den ned i et kostbart Skrin af Cederträe. Den Glaskiste, Kjortlen hvilte i førend Udstillingen, havde vist sig ikke at være

tæt nok. Nu er den indpakket i mange Læg Silke, der igjen indesluttes af en Glasindfatning, og denne efter af et tykt Læg Cederträe. Saaledes gjemt vil Kjortelen trods Tiden i endnu 50 Aar.

2,000,000 Pilgrimme har i Løbet af de 7 Uger, hvori Kjortlen har været udstillet, taget den i Øjesyn. Den lille Jernbanestation i Trier, der ellers kun modtager et halvt Hundrede Rejsende om Dagen, har i de 7 Uger dagligt modtaget ca. 50,000 Mennesker, og alt-saa, da hver Pilgrim selvfolgelig maatte besorges 2 Gange i begge Retninger, dagligt besorget 100,000 Individer. Hørbi Trier gaar kun et Spor. Den ordinære Trafik har ikke været forstyrret, saa man forstaar, hvilket Kunsthukke der er præsteret fra Jernbanevænets Side. Der er under den uhyre Tilstromning ikke set nogen Ulykke. Med beundringsværdig Nojagtighed er Togene ankomne, har afleveret deres Pilgrimme og er afgaaet igjen. Alt har paa tyk Embedsmandsmaner gaaet som efter en Snor.

Gjennem Billetterne har det været muligt at kontrollere, hvorfra Pilgrimme er kommet, og man ser da, at de er modt frem fra alle Jordens Egne. Der har været Spaniere, Polakker, Belgiere, Hollændere, Englændere, Irlandere, Schweizere, Italiener, Østrigere og et stort sluttet Selskab Amerikanere. Imellem de frenmede Gejstlige har der været ikke mindre end 30 Biskopper, hvoraf 5 franske.

Af bekjendte Personer, der har knælet foran Kjortelen, nævnes fremdeles Prinsen af Arenberg, Greverne Metternich, Nesselrode, Drosle og Landberg, samt Vicepræsidenten i den præsise Landdag Baron Herman. Desuden 4 østrigiske Erkehertuginder og Erkehertugen af Mecklenburg-Schwerin, der

forøvrigt er Protestant. Man antager, at 10,000 Protestanter har knælet foran Kjortlen.

Bisshop Korum i Trier, der har ledet Udstillingen, tog saaledes ikke fejl, da han antog, at der endnu i Slutningen af det nittende Aarhundrede var Stemning, d. v. s. tilstrækkelig Overtrøfor, at en saadan Udstilling kunde finde Sted. Bisshop Korum har haft en stor Sukces og kan med Stolthed henvisse til, at Eiffeltaarnet og Verdensudstillingen i Paris ikke formaaede, hvad denne ene Kjortel formaaede: at hidloffe Skarer, hvis Antal i August Maaned fulminerede med 80,000 Rejsende pr. Dag.

Udstillingens Slutning blev af Bisshoppen fejret med en stor Messje, hvorunder den i Trier liggende Garnison fulgt af Officerer som uniformerede Pilgrimme drog ind i Kirken. Om Aftenen var saavel Domkirken som hele Byen pragtfuldt illumineret, og Triers Borgere hengav sig til Lystighed og Festglæde. Overhovedet synes Indbyggerne i Trier nu at være tilfredse med det pekuniære Resultat.

Hvem der er mindre tilfredse med den afsluttede middelalderlige Forestilling er selvfolgelig Frankmændene. Bonderne i Eljas og Lothringen er nemlig meget religiose og har i stort Tal gjæstet Trier, hvor de er blevet modtagne med aabne Arme. Med Held har Tyckerne her knyttet et Forhold, mellem de tyske og de franske Troende, et Forhold, der kjendeligt har kolnet disses Sympatier for den franske, lidet religiose Republik. — Politiken.

— Vær ikke blandt dem, som borge for Gjeld. Dersom du Intet har at betale med, hvorfor skulde man tage din Seng bort under dig?

— Hvo, som stopper sit Øre for den Ringes Raab, han, ja han skal raabe og ikke bønhøres.

Den 15de Oktober 1891.

Stræb fremad!

De Sidste-Dages Hellige have annammet Evangeliets jande Principer og udvist Lydighed til de Ordinanter, som maa udføres, for at Menneskene kunne blive Borgere i Guds Rige; de ere blevne fødte paanj, fødte af Vand og Aand, ere blevne Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, formedelst Lydighed. De Ordinanter, som de underkastede sig, blev forrettede af Mand, der havde guddommelig Myndighed, og saaledes ere deres Gjerninger antagne af Kirkens store Overhoved — Jesus Kristus. Nye Medlemmer ere som nyfodte Born i Kirken. De ere endnu ikke i Besiddelse af al aandelig Kraft, eller i Stand til at anvende den Kraft, der som Spirer ligger skjult i dem. Denne Kraft vil Efterlevelsen af Evangeliets Principer frembringe. Formedelst vedholdende Bestræbelser vil det Barn, som i Begyndelsen ikke kan uttale Bogstaverne, endsiige Ord, kunne — efter at have vokset op til Manddoms Alder — ved Veltalenhed fortrylle og henrykke Mængden. Barnets voklende Trin vil i sin Tid stå til Manddommens bestemte og skjonne Gang; dets bagvendte og ubehjælpelige Maade at tage Tingene paa forandres, og Kunstnerens sikre, øvede Hænder udføre Mesterværker, beundret af Verden.

Saaledes er det ogsaa med dem, som ere Nyfodte i Kirken. Ved deres Fødsel ere de ikke til fulde udviklede, men ere i Besiddelse af de Kræster, hvilket rette Pleje og Unvendelse udvikler og modner dem til Mand og Kvinder, værdige til en celestial Ophøjelse. Vi skulle altid holde os Idealerne for Øje, gjøre, hvad der er ret, og bede Gud give os Styrke og Visdom til at leve saaledes, at vi kunne være hans velbehagelige og elskelige Born. Vi skulle „bevise al god Tro-skab, at vi kunne prydte Guds vor Faders Lærdom i alle Ting.“ Apostelen Peter formanede de Hellige i fordums Dage til, at de skulle anvende al Flid i det Gode og al Dyd i deres Tro, „men i Dydens Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudslygtighed, men i Gudslygtigheden Broderkjærlighed, men i Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle; thi naar dette findes hos Eder,“ siger han videre, „lader det Eder ikke blive ørkesløse eller usfrugtbare i vor Herres Jesu Kristi Erfjendelse.“

Saadaune Raad og Lærdomme ere anvendelige for de Hellige i alle Tids- aldre. Vi kunne let gjøre, hvad der er forkert, men Gud har tilkjendegivet sin Raade for dem, som søger at efterleve hans Bud, at disse hans lydige Born ikke skulle blive trætte i deres Bestræbelser. Om der er nogen Kamp, i hvilken Scenen ikke vindes, af de Stærke, saa er det i Kampen og Bestræbelserne for at vinde det evige Liv. Jesus Kristus sagde, at „den, som bliver bestandig indtil Euden, han skal blive salig,“ og der er ikke nogen anden Betingelse for at blive frelst i Guds Rige end denne, at adlyde Guds aabenbarede Ord, eller med andre Ord, Evangeliets Principer. Den hellige Skrift og Guds aabenbarede Ord i vores Dage indeholde Evangeliets Principer, og forsøvidt vi adlyde dem, ville de bringe os Ophøjelse. Bibelen, som Enhver har Lejlighed til at læse, indeholder

ypperlige Formaninger, som vi maa efterleve for at kunne arve Livets skjonne Krone.

Vi skulle i Livets Skole lære Princip paa Princip; dette er den rigtige Fremgangsmaade for at kunne faa Forstand paa Alt, hvad der hører til evigt Liv. Frelse vil kunne erhverves ved at overvinde en Svaghed i Dag og en anden i Morgen, ved at modstaa onde Menneskers Fristelser og ved at gjøre det Gode. „Naar vi gjøre det Gode, lader os ikke blive trætte; thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage.“ Lad os rense vor Karakter, rense os selv for al Kjødets og Aandens Besmittelse, og „gjøre det Gode,“ ja efterleve Guds Bud og Love saa at vi kunne være i Besiddelse af den Helligaand. Den vil da gradvis tildele os mere og mere Kundstab, vi ville vokse i Visdom og Forstand og tiltage i det Gode. Den vil vejlede os, men vi maa være værdige til dens Bejledning formedelst Ydmighed, Renhed og en retfærdig Vandel. Moralen skulle vi attræ at efterleve, og vi skulle i vort daglige Liv sy Alt, hvad er synligt og ugrundeligt. Om Guds Aand er vor Bejleder, ville vi være i Stand til at udanne vor Karakter, saa det Guddommelige kommer til Udvikling og Modenhed hos os, ja vi ville da, efter endt Kamp, sejre og triumfere. Vi ville blive værdige til at dvæle med Guds udvalgte Born for evigt og erholsde Belønningen for vores Bestræbelsel — „Livsens Krone, hvilken Herren har lovet dem, som ham elsker.“

Afsløsning.

Eldste H. P. Olszen løjes fra at arbejde i Aarhus Konference, og Eldste P. N. Behrson fra at virke i Skaane Konference, med Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Zion.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den standinaviske Mission.

Hvorfør rejse vi til Zion?

Det Spørgsmaal gives ofte til de Sidste Dages Hellige: Hvorfør rejse vi til Zion? Menneskene i Almindelighed synes, at vi ligesaa godt kunne tjene Herren i vort kjære lille Fødeland som paa noget andet Sted, og de kunne ikke forstaa, at vi, som Tilfældet er, kunne forlade Slægtninge, Venner og Alt, hvad vi her ere knyttede til, for at rejse til et ukjendt Land. Grunden

hertil er, at de ikke kjende Herrens Veje og hans Handlemaade med sine Born. Vi, som formedelst Nabenhæring ere blevne befjendte med, at det er vor himmelske Faders Vilje, at hans Born i de sidste Dage skulle samles paa Forjættelsens Land — hvilken Indsamling de hellige Profeter fordum have forudsagt skalde finde Sted — glæde os ved Privilegiet at kunne ud-

jamles, førend Herrens tugtende Haand, skal ramme Nationerne, og vi forstaa tillige, at Herren bedre kan undervise et samlet end et adspredt Folk.

Ethvert Menneske, som ikke tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har saa at sige sin egen Religion, endskjont Menneskene i Almindelighed tilhøre et eller andet Samfund; dette er ikke efter Herrens Vilje, thi Herren ønsker, at vi skulle have et Sind og en Tro. Det er i Sandhed beklageligt, at Menneskene ere delte i saa mange forskjellige Samfund, og vi kunne være forvissede om, at Gud vil have en Ende herpaa, men, han vil først advare Menneskene mod de kommende Straffedomme og lade forkynde for dem det eneste sande Evangelium, som flyder af Nabenbaringens Kilde, hvilket Kildevaeld Majoriteten af Menneskene ikke ville drifte af, ja i mange Tilsælde finde vi, at de ligefrem fornægte Nabenbaring. Men de Troende drifte af denne Kilde, til evigt Liv. Kun Haar ere villige til at antage den Kjendsgjerning, at Gud har talt fra det Hoje og oprettet sin Kirke paa Jordens i vore Dage, og at han fremdeles vil aabenbare sig til sine Djener, som han har befalet at prædike Evangeliet for alle Nationer. Omendskjont Skriften tydelig lører os, at der er kun „en Tro, en Daab, en Gud og Alles Fader,” saa have dog Menneskene dannet sig en Gud og en Religion efter deres egne Tanker og Forestillinger. Men Gud lader sig ikke omdanne efter Menneskenes Behag, og Alt, hvad Menneskene gjøre, som ikke er bygget paa Sandhed og paa guddommelig Fuldmagt, skal ifølge Herrens egne Ord tilintetgjores.

Hvor skjont er det ikke, naar Enighed og Kjærlighed raader iblandt os, saa at vi opofre os for hverandre —

saa ogjaa de, som ikke kjende Jesu Kristi sande, hellige Evangelium, kunne sige om os: Se, hvor de elste hverandre! Lad os tage Apostelen Peters hyperlige Raad i Betragtning, idet han skriver til de fordums Hellige: „Renser Eders Sjæle i Sandheds Lydighed, formedelst Aanden, til uskromtet Broderkjærlighed, og elste hverandre inderligen af et rent Hjerte.” Ligeledes, hvad Apostelen Johannes skriver: „Lad os ikke elskne med Ord, ej heller med Tunge, men i Gjerning og Sandhed. Og paa dette kjende vi, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi stille vore Hjerter tilfreds for hans (Guds) Ansigt.” Endvidere lad os mindes Apostelen Paulus' inderlige Formaning: „Saa isorer Eder da, som Guds Udvælgte, Hellige og Elskte, inderlig Barmhjærtighed, Godhed, Ædmyghed, Sagtmadighed, Langmodighed, saa i fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom Nogen har Klagemaal imod Nogen; ligesom og Kristus tilgav Eder, saaledes og J. Men fremfor alt dette: Ifører Eder Kjærligheden; thi denne er Fuldkommenhedens Baand.” Lad os Sidste-Dages Hellige gjøre Brug af disse værdifulde Raad og Formaninger, ja lad os efterkomme dem i vort daglige Liv; thi hvor sande ere ikke Digterens Ord:

„Kjærlighed er Lovens Hylde
Og Fuldkommenhedens Baand;
Den er, hvad vor Gud vi skylder,
Den er Frugten af hans Aand;
Derfor Broderkjærligheden
Vokser op med Guddommfreden!
Vorde skal vi og ved den
Et med Sjælens bedste Ven.“

Lad os bede til Herren om at komme i Besiddelse af denne sande Kjærlighed formedelst Guds Aand og sege Wisdom og Kundskab gjennem

Alandens Inspiration om Alt, hvad der tilhører vort aandelige Bes. Hvor herligt er det ikke at vokse i Kundskab! Mange Mennesker hige efter Kundskab om timelige Ting — hvilket er godt — men hvor langt herligere er ikke Kundskab om aandelige, ja om guddommelige Ting. Hvad er herligere end Kundskab om og Esterlevelse af Guds Besalinger, saa hans Egenskaber mere og mere kunne trænge sig ind i vort Æszen? Intet! Men vi maa være aarvaagne. Dersor lad os altid være paa Vagt, thi Verden gjor hvad den kan, for at faa os bort fra den Vagt, vi have sluttet med vor himmelske Farer. Men om vi blot vilde efterleve Guds Besalinger, have vi Intet at frygte, thi da vilde vi kunne glæde os i Kundskaben om, at Gud har „udvalgt os af Verden“ og givet os den Helligaand til at lede os ind i al Sandhed, ja, den vil da, isølge givne Forjættelser, være som en Ledestjerne for os paa hele vort Livs Vandring, og Herren vil give os Kraft til at modstaan alle Prover; thi omendskjondt vi ere prøvede paa forskellige Maader, vide vi, at det er i Overensstemmelse med Guds vije Fremgangsmaaade, at frelse sine Born gennem Trængsler, og at

alle Ting tjene dem til Gode, som elste Gud og holde hans Bud. Lad det være vor Uttraa at gjøre, hvad vi kunne, for Guds Riges Udbredelse, og bevise, at vi elste vore Medmennesker, idet vi forkynde for dem Evangeliets saliggjørende Principer, thi derved ville Mange, som i Dag vandre i Mørke, kunne komme i Besiddelse af den kostbare Stat — Sandheden.

O, hvilken herlig Kundskab er ikke vi Sidste-Dages Hellige komne i Besiddelse af Kundskaben om Guds Handlemaade med sine Born i de sidste Dage! Vi vide, at Herren har besalet, at vi for at undgaa de Straffedomme, som skulle komme over de Ugudelige, skulle udsamles fra Babylon for ikke at „blive delagtige i hendes Synder“ eller rammes af hendes Plager,“ og netop fordi vi have Kjærlighed til Gud og ønske at adlyde hans Bud — rejse vi til Zion. Sidste-Dages Hellige! Lad Broder- og Søsterkjærlighedens Baand knytte os sammen, og vi ville være i Stand til at staa alle onde Magter imod, ja vi ville faa Kraft til at stride „Troens gode Strid“ og gribe det „evige Liv,“ til hvilket vi ere kaldte.

Petra Hedegaard.

Konferencemoder.

Konferencemoderne i Aarhus afholdtes den 12te og 13de September 1891. Folgende Brodre fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Edw. H. Anderson, C. E. Thorstensen, Præsident over Københavns Konference, F. C. Michelsen, Præsident over Aalborg Konference, og J. Christiani, Præsident for Aarhus Konference, samt Eldsterne

M. P. Sørensen, J. C. Berthelsen, R. Sørensen, A. S. Hyrup, P. Sørensen, C. Meier, J. Jorgensen, N. J. Andersen, T. C. Nielsen og H. P. Olsen.

Lørdag Aften kl. 8.

Modet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Salems Konges Præstedomme,“ Bon af Eldste N. J. Andersen.

jen, hvorefter Koret sang: „Altter kraftigt saltes Jorden.“

Præsident Christiansen bød Alle hjertelig velkommen og foreslog P. Petersen til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtages.

Forstanderne for de forskellige Grene afgave deres Beretninger: P. Sørensen (Odense Gren); J. Jørgensen (Randers Gren); R. Sørensen (Horsens Gren); J. C. Berthelsen (Grenaa Gren) og J. Christiansen (Aarhus Gren). Af deres Beretninger fremgik, at der i disse fem Grene var 373 Medlemmer, Præstedommet iberegnet, samt at 55 Personer vare tillagte Kirken ved Daab og 23 Personer emigrerede, 3 udelukte og 2 døde siden sidst afholdte Konference. I fleste Tilfælde vare Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse temmelig gode.

Eldsterne C. Meyer og A. S. Hjrup benyttede den øvrige Del af Tiden; de udtalte deres Glæde over at arbejde for Guds Riges Udbredelse og bar Bidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, som de Sidste-Dages Hellige repræsenttere.

Koret sang: „Hvor er vel Zions, Herrens Stad?“, og Modet sluttedes med Taksigelse af Præsident Nielsens.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Koret sang: „Morgenredens Straaler bryde.“ Bon af Eldste P. Sørensen, hvorefter Salmen: „O min Fader, Du som troner“ blev assungen.

Eldste T. C. Nielsen fra Aalborg sagde, at det kunde synes, naar man læser den hellige Skrift, at Enhver med Lethed kunde indse hvor forskellige Nutidens Religionssamfunds Lærdomme ere fra de Læresætninger, som Jesus Kristus og hans Apostle lærte i Fortiden. Enhver vilde ved at undersøge Historien, komme til Kunstdæk om, at

Mørket har skjult Jorden og Folkene have været indhyllede i Uvidenhed. Bar Bidnesbyrd om Joseph Smiths gudommelige Mission.

Eldste J. C. Berthelsen omtalte Daabens Nødvendighed og beviste fra Bibelen, at Enhver maa underkaste sig denne Ordinansse for at faa Arvedel i Guds Rige. Bar Bidnesbyrd om, at hvad Verden i Dag kalder „Mormonisme“ er Jesu Kristi sande Evangelium, gjengivet af Himmelens Gud, og uden Adlydelse af Guds Riges Love vil Ingen kunne opnaa fuld Frelse og Salighed.

Eldste N. J. Andersen omtalte Nødvendigheden af altid at følge Guds Rands Bejsledning. Enhver, som har adlydt Evangeliets Love, har Krav paa den Helligaands Inspiration i deres daglige Liv, forsaavidt de leve i Overensstemmelse med Guds Besalinger. Han opmuntrede de Hellige til at efterkomme, hvad Herren fordrer af sine Børn, thi derved vilde Livets skonne Krone vindes.

Salmen: „Stor Herren er og til hans Prism“ blev assungen, og Modet sluttedes med Taksigelse af Eldste R. Sørensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: „Zions Kæmper rustedere.“ Bon af Eldste H. P. Olsen. Koret sang: „De lette Bud i Skib med Nor.“

Kirkens Authoriteter foreslges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne bestilledes til deres respektive Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Eldste P. Sørensen fremlædt, hvorledes Evangeliet forkyndtes i fordums Dage og den Modsigelse, som Herrens Ejendomme modte Allevegne, og sagde, at det samme er tilfældet i vor Tid, men

dette forandrer ikke Herrens Beslutninger, thi hans Planer ere evige og usor anderlige. Omtalte Nødvendigheden af guddommelig Mændighed for at kunne forvalte Evangeliets Ordinanter.

Præsident Thorstensen sagde: Enhver rettænkende Mand og Kvinde burde give sig selv følgende Spørgsmaal: Hvorfra er jeg kommen? Hvorfor er jeg er? Hvor vil jeg gaa hen, naar jeg lægges i Gravens kolde Skjod? Han bevarede disse Spørgsmaal ved at bevise fra Bibelen Andernes Forudtilværelse hos Gud, Menneskets Handel frihed og dets Komme til denne Jord for at gjennemgaa en Prøvestand, og at Adlydelse af Evangeliets Love er en ubetinget Nødvendighed for at Mennesket kunne frelses og opnaa den Herrlighed, som Gud har forjættet sine lydige Born. Var Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i vore Dage og sagde, at dersom Menneskene forkaste Evangeliets glade Budstab, som tilbrydes dem til deres Frelse, og vælge at vandre paa deres egne Beje, ville de ikke kunne faa Del i de Netsærdiges Opstandelse og i Tusindaarets Herlighed, hvilke herlige Befsignelser kunne blot opnaaes ved Lydighed til Guds Bud og Befalinger. Opmuntrede Enhver, som have sin Sjæls Frelse kør, grundigt at granske i Guds Ord og lære Herrens Vilje at kjende.

Koret sang: „Nu Zions Sol paa my opgaar.“ Modet sluttedes med Tak sigelse af Eldste J. Jorgensen.

Aften Kl. 7.

Koret sang: „Sad Zion i sin Pragt opgaar.“ Bon af Eldste M. P. Svorenzen, hvorefter Salmen: „Hilser nu Zion, den herlige Morgen“ blev afsungen.

Præsident Mickelsen omtalte mange profetiske Forudsigelser, der ere gaaede i bogstavelig Opsyldelse, hvilke Verden

i Dag er villig til at anerkjende. Taleren fremholdt paa en tydelig og let sattelig Maade Profeterne angaaende Guds Folks Indsamling i de sidste Dage og sagde, at endskjont disse Forudsigelser gaa i Opsyldelse for vore Øjne, ville dog Menneskene i Almindelighed ikke erkjende det Faktum, at Herren har Noget dermed at bestille. Han var et kraftigt Bidnesbyrd om Guddommelig heden af det store Sidste-Dages Værk, som Profeten Joseph Smith var et Redstab i Guds Haand til at paabegynde, hvilket Værk ikke er mere eller mindre end: Tidernes Fyldes store Husholdning.

Præsident Anderson omtalte Jesu Mission og det frelsende Evangelium, som formedelst Kristi Komme i Midten af Tiden forkyndtes af ham og hans Apostle til Enhvers Frelse, som vilde underkaste sig dets Fordringer. Var Bidnesbyrd om, at det samme Evangelium forkyndes nu af de Sidste-Dages Hellige. Herrens hemhndigede Ejendere ere udsendte med det advarende Budstab; de raade Menneskene til Omvendelse, thi Guds Doms Time er kommen nær. Han talte paa en belærende og opbyggende Maade til de Hellige om deres Pligter og gav mange værdifulde Raad og Formaninger, samt raadede de tilstede værende at underjøge Jesu Kristi Evangelium, saaledes som det forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, og de vilde da komme til Kundstab om, at hvad vi lære, stemme overens med den hellige Skrift.

Præsident Christiansen sagde: Et hvert oprigtigt Menneske, som har overværet denne Konference, vil kunne forstaa, at det Rige, som vi repræsentere, er Guds Rige, formedelst den Land, som har gjort sig gjældende i alle vore Moder. Han opmuntrede saavel Hellige som Fremmede til at gjøre Brug af de

Raad og Lærdomme, som vare givne; talkede de tilstedsvarende for deres Opmærksomhed, Sangkoret for deres hndige og oplivende Sang og nedbad Herrens Belsignelse over alle oprigtige og sandhedshørende Mennesker.

Koret sang: „Israels Haab paany oplices.“ Konferencen hævedes til ubestemt Tid. Taksigelse af Missionspræsident Edw. H. Anderson.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedoms møde, i hvilket ypperlige Raad og Formaninger blevne givne saavel til Missionærerne som til det lokale Præstedomme af Præsidenterne Anderson, Thorstensen og Christiansen.

P. Petersen,
Skriver.

Konferencemoderne i Malmö afholdtes den 3de og 4de Oktober 1891 i de Helliges Forsamlingslokale i Villa Quarnsgatan. Nærvarende vare: Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident J. Swenson, Eldste O. Jensen, P. N. Behrson, A. Olson, A. Hansson, N. M. Nielson og J. Jeppson, samt mange Hellige og nogle Fremmede.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes paa sædvanlig Maade med Afhjængelje af en Salme, hvorefter Bon af Eldste O. Jensen.

Præsident Swenson bød de Forsamlede velkommen, og foreslog N. M. Nielson til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtages.

Grensførstanderne afgav Beretninger om Tilstanden i de forskellige Grene, af hvilke frengik, at der i løbet af det sidste Halvaar, siden forrige Konference, havde været afholdt mange Forsamlinger blandt Folket. Tilstanden blandt

de Hellige var i Almindelighed god, og Udbigterne for Evangeliets Udbredelse var paa sine Steder lovende, omend skjont Mange vare aldeles ligegestdige overfor Sandheden. Konferencen tæller 230 Medlemmer, Præstedommet iberegnet. Siden sidste Konference vare Mange tillagte Kirken ved Daab; 59 Personer vare emigrerede; 2 udelukte og 5 døde.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Præsident Swenson.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste N. M. Nielson.

Eldste A. Olson talte om Evangeliets Gjengivelse til Jorden i vores Dage med de samme Gaver og Belsignelser, som foruden karakteriserede det, og beviste Nødvendigheden af nojagtig at efterleve samme.

Eldste O. Jensen fremholdt ligeledes Nødvendigheden af, at Menneskene underkastede sig Evangeliets Principer, om de ønskede at frølses i Guds Rige.

Eldste A. Hansson henledede de Forsamledes Opmærksomhed til Evangeliet første Principer. Han sagde, at vi have en fri Vilje til at annamme eller forlæste Freiens Budskab, og vor Ophøjelse i det Tilkomende vil blive i Overensstemmelse med vor Stræben her for at tjene Herren.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste P. N. Behrson.

Ettermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste A. Hansson.

Kirkens Authoriteter foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne bestilledes til deres respektive Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Præsident Anderson sagde, at han Tro er en fast Overbevisning om noget Usynligt og medførte gode Gjerninger. Uden Gjerninger er Troen ifølge Apostelen Paulus' Bidnesbryd en død Tro. De forstjellige Kirkesamfund fornægte de overordentlige aandelige Gaver, hvilket beviser, at de ere afvegne fra Kristi sande Evangeliums Lærdomme. Apostler og Profeter skulde staa i Kirken, indtil Alle kom til Enhed i Troen, men dette beviser, at Apostle og Profeter ere ligesaa nødvendige i Kirken i vore Dage som i hine Dage. Han sagde, at det var ligesaa nødvendigt, at Gud ved Abenbaring tilkjendegav sin Vilje til Menneskene i vore civiliserede Dage som i fordums Dage, og at dette var set. Profeten Amos siger: „Den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Ejener, Profeterne.“ Kristi Svar til Peter var: „Kjod og Blod har ikke aabenbaret dig det (at Kristus var Guds Son), men min Fader, som er i Himlen,“ og, at han paa denne Klippe — nemlig ved Abenbaring — vilde bygge sin Menighed, hvilken aandelige Klippe Holvedes Porte ikke skulde faa Magt over. Ved at betragte Nutidens mange religiose Partier, vil Enhver kunne forstaa, at disse ikke ledes ved guddommelig Abenbaring. Taleren har Bidnesbryd om, at Gud har i sin Maade atter talt til Jorden i vore Dage, og sagde, at Abenbaringens lys Skinner nu for Menneskene. Det Morke, som Verden i Alrhundrede, formedelst Menneskenes Ugudelighed, har været indhyllet i, er brudt, og Guds Børn ledes atter ved Abenbaringens Land. Ere Menneskene i Uvisshed desangaaende, ville de komme til Bished herom ved at efterkomme Frelserens Ord: „Derjom Nogen vil gjøre

hans (Herrens) Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“

Præsident Swenson omtalte den Myndighed, en Herrens Ejener nødvendigvis maatte være i Besiddelse af for at have Rettighed til at prædike Evangeliet og forvalte sammes Ordinanser. Ligesom Aaron forдум blev kaldet af Gud gjennem Moses, saaledes var det nødvendigt i vore Dage, at bemhndigede Herrens Mænd bestiffede Evangeliets Ejener til de forstjellige Embeder i Kirken. Taleren bevidnede, at Præstedommets Fuldnagt atter var givet til Jorden ved Abenbaring, og opmunstrede de Førsamlede til at ransage Skrifterne og samtidig sammenligne de Lærejetninger, som deri indeholdes, med, hvad de Sidste Dages Hellige Lære.

Modet sluttedes med Sang, og Takkigelse af Eldste J. Jeppson.

Aften Kl. 6.

Modet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste A. Hansson.

Præsident Anderson sagde, at det var ikke tilstrækkeligt, at vi blot adlod de første Principer i Evangeliet, men vi skulde forhætte, lære Bud efter Bud, og esterleve alle Principer, som føre til evig Ophøjelse. Idet vi, naar vi blive dochte, paatoge os at tjene Herren, skulde vor Vandel være et lyjende Eksempl for vore Medmennesker.

Eldsterne P. N. Behrson og J. Jeppson bare deres Bidnesbryd om Sandheden af Kristi Kirkes Gjenoprettelse og udalte deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere.

Præsident Swenson gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger, og Konferencen hvededes til ubestemt Tid.

En Salme blev affsungen, hvorefter

Præsident Anderson sluttede Konferencen med TakSIGelse.

Mandag Formiddag kl. 10 afholdtes et Præstedomsmøde, ved hvil-

ket Missionspræsident Anderson og Konferencepræsident Swenson gavé mange gode Raad til Missionærerne.

N. M. Niellson,
Skriver.

Blandinge.

Noden i Rusland. Ifolge Depecher fra St. Petersborg 5te Oktober til »Daily Telegraph« lyder de nyeste Efterretninger fra det indre Rusland ret foruroligende. Augustkulden har ganske ødelagt Byghøsten i de nordligste Provinser; Regn har tilintetgjort Høsten i Novgorod. Kartofler staar i højere pris end Æbler, Ævægfoder er ikke til at opdrive, Heste sælges for to til tre Mark pr. Styl. Husenes Straatage anvendes til at fodre Ævæget med, Børnene dør i Masservis rundt om i Landsbyerne, de af Regeringen til Understøttelse af Bonderne trusne Forholdsregler er for Størstedelen flaaet fuldstændig fejl. Da Øvrighederne nægter Bonderne Sædeforn, ligger uhøre Landstrækninger brat, hvorfor der befrygtes Kornmangel næste År. Flere Steder er der udbrudt Ævægpest. I Kredsen Soogorovskij angreb Bonderne Dyrlægerne, da disse fordræde det syge Ævæg dræbt, og under det opstaade Haandgemæng blev adskillige Personer saarede. De Gejstlige lider Sult, i mange Egne vandrer de omkring og tigger. Kvinder sælger sig selv for at skaffe Brod til deres Børn. Selv ved Wolga er der intet Arbejde at faa, og al Handel staar stille.

Dødsfald.

Susanne Nielsen døde i Horjens den 2den Oktober 1891. Hun var født i Vaadde den 17de Februar 1844 og annammede Evangeliet den 29de Januar 1873. Hun levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Innd hold.

Pavemagten og det almindelige Fra-	Afløsning	25
fald fra Kristi Kirke	Hvorfor rejse vi til Zion?	25
„Den hellige Æjortel“ i Trier	Konferencemøder	27
Red. Anm.: Stræb fremad!	Blandinge	32
	Dødsfald	32

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Gal.
Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).